

Ivana Ondriová

NEUVINNÉ
ŠÍLENSTVÍ

PROLOG

22. září 2008

Jako bych ji tam stále viděla. Krásnou, ale tajemnou. V postoji ladné baletky s tělem na šířku dvou dlaní na rezavém zábradlí nad hučící Torysou. S prsty objímajícími sloup pouličního osvětlení, o který se opírá svým hladkým čelem, za nímž ukrývá tolik zvrácených myšlenek!

Severní vítr, co se do mě opřel i nyní, si pohrává s jejími lesklými zlatavými vlasy a vhání je do nádherné tváře s nádechem broskve na výrazných lícních kostech. Mezi rty, které jsou jako stvořené k líbání a jen málokterý muž jim odolá. Prameny vlasů znovu a znovu pleskají o nahá ramena vykukující z duhových šatů na ramínka, v nichž jí v té pozdní noční hodině musí být neuvěřitelná zima. Husí kůže v hlubokém výstřihu s lákavými oblinami jejích ňader je toho jasným důkazem.

Zřetelně si na ně vzpomínám i dneska. Rovněž slyším ten podivný zvuk jejích rozvířených vlasů narážejících o kov, co svírá v ruku, i tlukot svého vlastního srdce, které mi při pohledu na její hubená lýtka balancující několik metrů nad hladinou Torysy buší v hrudi ohlušující silou, div ji neroztrhne.

Protože to není žádný vtíp... Žádný důsledek alkoholového opojení. Nevinná zábava, kterou by mě

krásná Ester Francová chtěla ohromit či šokovat, což po pravdě řečeno uměla dokonale. Ne, je to skutečný boj o život...

Po čtyřech letech mi srdce tluče stejně silně jako v onu jasnou noc s měsícem v úplňku. Konečně jsem totiž našla odvahu se na tohle místo vrátit. Abych tedy mohla na všechno zapomenout. Nebo se o to aspoň pokusila. Tak moc to chci! Začít žít bez tíhy toho příšerného okamžiku zpřed několika let!

Hledím na rozbouřenou Torysu pod sebou, poznamenanou velkými krůpějemi deště, jenž se před deseti minutami spustil na tak nějak opuštěný Prešov. Ten severní vítr ho přinesl s sebou... Dívám se na řeku skrz závoj horkých slz. Šimrají mě v hnědých očích a mísí se s kapkami stékajícími mi z dlouhých vlasů na tvář. A najednou na její hladině vidím Esterino mrtvé tělo, které bylo před pouhými několika vteřinami na zábradlí! Vznáší se na jejích vlnách, naráží do jejích kamenitých břehů a vzdaluje se kamsi pryč... Úplně jinde je téměř ve stejnou dobu na pokraji života někdo jiný. Mně nejbližší. A já to netuším. Nemůžu být u něj a pokusit se ještě něco zvrátit a zabránit jeho odchodu.

Přivřu oči a tvář obrátím k obloze. Sice pomalu, ale přece ze mě sílí liják smývá hrůzu těch tří úplňkových nocí v roce 2004, které se mě opět pokoušejí dostihnout. A přitom dny, týdny, měsíce předtím byly úplně jiné.

Ne, už ne! Nemůžu se jimi nechat stále svazovat.

Odlepím se od zábradlí nad Torysou a kráčím zpět k autu zaparkovanému nedaleko před hypermarketem. Zrychleným krokem, aby mě déšť nepromočil na kost. Jsem blízko. Skrz mokrá skla naší červené toyoty už vidím jejich trochu vážné tváře a vyčkávající oči. Nádherné, jenom moje. Dívají se mým smě-

rem s němou otázkou v chápavých zracích. Usměju se na ně těmi svými a přidávám do kroku, téměř jim běžím naproti. Tak moc chci být u své rodiny, až to bolí. Jeden krok, druhý... Nakonec se natáhnu po klice trochu promáčklých dveří. Před týdnem totiž do mě na Vansové ťukla mladá holka v bílé fabii autoškoly. Naštěstí jsem v autě seděla sama.

„Mami! Kde jsi byla?“

Slyším tenký hlásek, který mě hladí i přes šum deště, co na malou chvílku nakukuje do auta pootevřenými dveřmi na straně spolujezdce. Nasedám.

„U přítelkyně...“ tiše odpovím. Ale byla vůbec Ester Francová skutečně mou přítelkyní?

1. KAPITOLA

Rok 2004

Než vstoupila do místnosti, krásná, zářící a nesku-
tečně půvabná, hodina politologie se mi zdála neko-
nečná. Přesycená fakty, která jsem ve tři odpoledne
už nestíhala vnímat. Víčka mi těžkla a zavírala se té-
měř po každé minutě. Ani slunce, plížící se na mou
černou hlavu skrz žluté žaluzie na velkých oknech
obrácených na západ, mě nedokázalo probrat z jaké-
si letargické otupělosti. Mých jedenáct spolužáků,
o něco starších než já, zkušenějších, upovídanejších
a obvykle i odvážnějších v zapojování se do diskusí
s přednášejícími, na tom bylo podobně. S bradami
v dlaních, svěšenými rameny a rty odevzdaně polo-
ženými na počmáraných poznámkových blocích už
jen tiše naslouchali hlasu docenta Bednára, který se
nás marně snažil ohromit svou znalostí politikaření.
Netušila jsem, jak to tady ty zbývající tři hodiny vy-
držíme. Jestli tu neusneme na plastových deskách,
které nám sloužily jako miniaturní psací stoly, a ne-
uděláme si ostudu před celou katedrou. Pohlédla jsem
na přednášejícího, vzala do hubených prstů propiso-
vačku, kterou jsem zašermovala nad zeleným seši-
tem, protože mi bylo nesmírně líto nepozornosti, již
jsme vůči jeho hodině všichni svorně projevovali.
A to byla chyba. Postaršímu chlápku totiž stačil

můj jediný oční kontakt, a tak se upnul na mou tvář a díky tomu, že jsem ho začala vnímat, téměř vyrostl o deset centimetrů a chytil druhý dech. Chrlil to ze sebe jako z encyklopedie.

Zatraceně! Tiše jsem zasténala a zamrkala očima, které toužily po jediném. Zavřít se a konečně začít snít. Magda s Evkou sedící po mé pravici se v té chvíli čemusi zachechtaly a hlasitě odfoukly. Přinutily mě i Bednára, abychom se podívali jejich směrem, na vydařené miniportréty dnešních přednášejících, které zdobily okraj jejich sešitů. Takhle si krátily dlouhou chvíli. Karikaturami jejich podobizen, které opravdu měly něco do sebe. Dělalý to tak i na cvičení z fonologie, na hodině stylistiky, během praxe ve školním rádiu. Záviděla jsem jim jejich odvalu takhle okatě ignorovat probíhající hodiny našeho externího studia mediální komunikace. Začaly s tím v druhém ročníku a vesele pokračovaly až do toho posledního. Já jsem byla mladičká a zakřiknutá, takový benjamínek mezi těmito většinou třicátníky. Tichá Kačena z malé vesnice u Giraltovců, která ani nepípla, ani nemrkla, všechno si pečlivě zapisovala, studovala jako o život, biflovala do pozdních nočních hodin před každou zkouškou. Já jediná jsem tady byla nezaměstnaná a až na pár článků uveřejněných v městských novinách ve Svidníku bez kvalitní praxe. O to víc jsem si vážila toho, že se mi podařilo prolézt přes přijímačky na vysněný obor. Naopak, parta pěti kluků už byla zaměstnaná v košických a prešovských novinách, dvě spolužačky moderovaly ranní vysílání v rádiu Flesh, další pracovaly v regionální televizi či vydavatelství... Nedokázala jsem už Bednára vnímat. Opravdu jsem si myslela, že se únavou složím na plastový stůl a snad ho přitom i rozbiju. Ty nekonečné hodiny těžce vnímatelných

předmětů v bezpřestávkovém sledu za sebou byly na tuhle předvíkendovou dobu pořádně těžké sousto. Moji spolužáci by mohli vyprávět. Ti už byli po týdenní pracovní dřině jistě myšlenkami někde na pohodlném gauči.

Všechno se ale změnilo jejím příchodem. Vystřízlivěla jsem téměř okamžitě. Naprázdno jsem polkla, nechala propisku cinknout o podlahu poznamenanou množstvím stop více či méně zapálených studentů.

Prostě zůstala stát na prahu. Pohodila hřívou zlatavých vlasů, přes práh vysunula svá pěkně kulatá ňadra a vykouznila úsměv na božské tváři se dvěma roztomilými jamkami na hladkých lících. Dokonce i Bednár úplně oněměl. S otevřenou pusou se k ní otočil a nechápavě svažtil chytré čelo nad tenkými kovovými obroučkami brýlí.

„Přejete si?“ zaslechla jsem, jak zašeptal.

„Jsem Francová. Právě jsem dorazila z Trnavy...“

Její zvonivý hlas vzbudil i věčně spícího Marka. Jako by si odkašlal, prudce sebou trhl a pohledem okamžitě zaletěl ke dveřím, v nichž stálo to neskutěčné zjevení oblečené v jakési červené kombinéze s bílým páskem pod ňadry a dřevěnými korálky v jejich žlábků.

„Ach... Ta nová.“

Vešla dovnitř, dveře za sebou hlasitě zabouchla, přehodila si bílou kabelu z jedné ruky do druhé a klapavý krok svých korkových sandálků zastavila přímo přede mnou. Měla jsem tu čest nejen ji vidět, ale i cítit. Směs jejího tužidla na vlasy, určitě drahého make-upu, který jí zmatnil tváře, i květinové vůně, v níž jako by se vykoupala. Byla dokonalá.

„Tak se posaďte... Vedoucí katedry se mi o něčem zmiňovala. Jen jsem si myslel, že dorazíte dopoledne.“

„Nemohla jsem přijet dřív, měla jsem v Trnavě ještě nějaké naléhavé zařizování.“

I hlas měla neobyčejně příjemný. Zvonivý, silný, melodický. Stále tam přede mnou postávala s hlavou lehce skloněnou na pravou stranu, vystavovala oblíny svého pozadí přímo před očima náhle dokonale probuzených spolužáků.

„Vlak dorazil před hodinou. Hned jsem letěla na univerzitu. Tak mi promiňte, že mám zpoždění,“ zachichotala se a mlaskla. Bednár stál před tabulí ve stavu mírné hypnózy. Nehýbal se, nemrkal, jenom se díval na ženu před sebou, která ho zřejmě svým zjevem úplně omámila. Vždyť koho taky ne. Ester Francová se vesele předváděla dál. K naší radosti. Pěkně tak ukrajovala z nechtěných dlouhých minut probíhající přednášky. „Samozřejmě, od svých nových kolegů,“ ohlédla se přes rameno přímo na nás, přičemž na mé tváři ulpěla o něco déle než na těch ostatních, i když netuším proč, „si potom ofotím všechny poznámky, nemusíte se obávat, že se ke mně něco z vaší přednášky nedostane.“ Znovu pohlédla na mě. Jako by věděla, že jsem pedant a zodpovědný student, který doposud nevynechal jedinou hodinu a nezůstal byt jen jednou bez poznámek v sešitě. Copak na mém obličejí bylo vidět mé nadšení pro studium? Nebo snad probdělé noci, které jsem trávila nad knihami? Po pravdě řečeno, byla jsem fádni, obyčejná, nevýrazná. S velkýma hnědýma očima, jež jsem často mhouřila v důsledku krátkozrakosti, kterou jsem jen zřídka napravovala nošením brýlí. Měla jsem pocit, že ty mému naprosto všednímu vzhledu ještě víc uškodí. Tmavé vlasy sahající pod uši byly jemné a neposlušné, byl problém upravit je do něčeho, co by se aspoň částečně dalo nazvat účesem. Zřejmě to byl i následek toho, že jsem se stříhala

sama. V kadeřnickém salonu, který jsem si zřídila v koupelně v domě svých rodičů.

„Dobře, dobře, slečno.“

Bednár se vrátil opět do třídy. Konečně se pohnul ze svého místa, na němž postával jako přibitý k lino-
leové podlaze, a posunul se blíž k nám.

„Teď se posadte, ať můžu pokračovat. Předpokládám, že všechny náležitosti s přestupem na naši univerzitu máte vyřízené a...“

„Jistěže mám. Teta to zařídila už minulý týden,“ Ester Francová se zavlnila v bocích, čímž omámila hlavně Marka s Jurou, kteří se zavrtili na nepohodlných plastových židlích, nohama zašoupali po kluzké podlaze a zabubnovali patami o její žlutý povrch.

Byla odvážná, to se jí musí nechat. Vyrazila Bednárovi dech svou ráznou odpovědí. Ta nepřipouštěla žádné námitky. I proto přednášející zmlkl.

Ester Francová jeho nesouhlasné mlčení jaksi opomenula, prostě zamířila k prázdným židlím naskládaným na hromadě pod okny, sáhla po jedné z nich, chvíli ji podržela v rukou, jako by čekala, že jí mužské osazenstvo v učebně přijde na pomoc, a až potom se vydala nazpátek. Dodnes nechápu, jak je možné, že došla právě ke mně. Že bez jediného pohledu minula všechny spolužačky po mé levici, dokonce obešla i kluky. Ne, ona se zastavila před mýma dlouhýma nohama v bílých teniskách, židli si postavila po mé pravici a neuvěřitelně mazlivě se zeptala:

„Můžu si sednout k tobě, hnědoočko?“

V šoku jsem otevřela ústa. Vytřeštila jsem na ni své krátkozraké oči a sotva znatelně přikývla, že smí.

„Díky, zlatíčko.“

Kabelu nechala spadnout na zem, posadila se na úzkou židli a s hlasitým výdechem se opřela. Vlasy

se jí okamžitě rozlily po zádech jako zlatý vodopád. Byly lesklé a neuvěřitelně bohaté. Nemohla jsem z nich spustit oči.

Bednár pokračoval v přednášce. O něco méně monotónně, svižněji, zajímavěji. Zřejmě ho ovlivnil příchod nové studentky, která mu rozproudila krev v žilách. Ester si složila dlaně pod bradu, hleděla na něj a přitom se tvářila, že ho opravdu pozorně poslouchá. Ale všimla jsem si, že po mně hází očkem. Prohlíží si mě od černých džínsů na hubených stehnech až po jednoduchou bílou halenku, která mi visela na kostnatých ramenou a na plochem hrudníku byla téměř prázdná. Zavrtěla jsem se na plastu a začala si v sešitě cosi nesouvisle čmárat... Žádná slova docenta Bednára. Jenom něco nesmyslného. Její pohled tak neuvěřitelně páčil, že jsem vůbec netušila, proč to vlastně dělám.

„Ty jsi asi Katarína, že jo?“ její tichý hlas se dotkl mého pravého ucha.

Hned nato mi propiska upadla na papír a potom se skutálela na podlahu. Zase. To přimělo všechny páry očí, aby se podívaly naším směrem.

„Nejlepší studentka ročníku. Na studijním mi o tobě vyprávěli,“ zalichotila mi a naklonila se až ke mně. I když šeptala, zdálo se mi, že její hlas slyší i ve vedlejší místnosti. Cítila jsem, jak se červenám a po zádech mi stéká čůrek potu, který se mi záhy vplíží i do podpaží.

„Snad ti nebude vadit, když trochu nakouknu do tvých poznámek. Půjčíš mi je potom?“

V té chvíli mi bylo jasné, proč si sedla právě ke mně. Proč si vybrala z celé naší skupiny zrovna mě. Hlavou mi blesklo, jestli mě nechce jen využít a s mou pomocí to dotáhnout až ke státnici.

2. KAPITOLA

Ester Francová mě dostala, kam chtěla. Svou nenuceností, energií, sladkou vůní, která mě přiváděla k šílenství a stále víc a víc vtahovala do jejích osidel. Bylo mi jedno, jestli to bylo nezištné. Po dvou následujících pátcích, které s námi trávila na půdě naší univerzity od brzkého rána až do odpoledne, jsem jí opravdu s radostí poskytovala všechny poznámky. S úsměvem na tváři, který tak náhle zkrášlil mé jinak trochu smutné rty. Vždycky seděla vedle mě. V učebně i v posluchárnách, ve fonetické laboratoři či v aule. U mého pravého ramene, o které se ledabyly otírala rukávem svých drahých šatů. Když se její kvalitní látka dotkla žmolkovité vlny mých svetrů, její upravené nehty se dotkly těch mých, její hebké vlasy mi pohladily předloktí, byla jsem natolik v rozpacích, že mi to sotva dovolilo vnímat fakt, že si mě vlastně vybrala za svoji přítelkyni. Mě, Katarínu Motykovou z malé vesnice. Nemožné. Jak se to stalo? Byla nádherná, oblíbená, všude, kam přišla, s sebou přinesla i závan jakési svěžesti. Když kráčela po dlážděné chodbě v přízemí, všichni ji hltali očima a s otevřenou pusou nasávali každý pohyb jejího dokonaleho těla. Muži i ženy. Zpočátku jsem chodila za ní, v jejím stínu, který byl sám o sobě jaksí hezčí

než ten můj. Sledovala jsem podivnou hru jejích vlasů s límcí pěkných halenek, klapot převážně lodiček různých barev po zvučné podlaze, po níž jako by stepovala s informací, že ji prostě musí všichni milovat.

A potom, jednoho pozdního odpoledne, v pátek, tuším, že říjnový, kdy za velkými okny skučel silný podzimní vítr a schylovalo se k prudkému lijáku, mě vzala za studenou dlaň. Sevřela mi prsty ve své ruce a pohybem mě vyzvala, ať jdu vedle ní. Bylo to neuvěřitelné. Šly jsme potom společně bok po boku, já vysoká a hubená jako lunt, ona pěkně zaoblená a s tak vysokými podpatky, že mě dokonce o nějaký ten centimetr převyšovala, nechávajíc za sebou udivené pohledy našich spolužáků, kteří nás následovali do místnosti školního rádia, kde jsme měli hodinu povinné praxe.

„Kačenko, co kdybychom si dneska daly společný rozhovor? Ty ho povedeš a já budu odpovídat. Pěkně to roztočíme.“

Naprázdnou jsem polkla a mile se usmála do její vyčkávající tváře s výrazně růžovými víčky. Sladila je s růžovými úpletovými šaty, které jí končily těsně nad koleny a nechávaly vyniknout její svůdná stehna. Lýtka měla vtěsnaná do hnědých kozaček. Byl teprve říjen. Ale na ní ty boty vůbec nevypadaly směšně. Naopak, byla natolik trendy, že si docela určitě minimálně půlka studentek pohrávala s myšlenkou oháknout se podobně jako ona.

„Neuděláme to naopak? Abys mě mohla vést?“ obavy v mém hlase byly naprosto zřejmé.

Zastavila mě těsně přede dveřmi rádia, za nimiž se pomalu ztráceli naši spolužáci. Jen Anton chyběl. Měl důležitou tiskovku v městské nemocnici, bez problémů ho z dnešních přednášek uvolnili.

Cítila jsem její teplé prsty až na kůži pod tlustým

rolákem, který mi svíral krk. Vypadala jsem v něm ještě hubenější, byl černý a dokonale skrýval jakoukoli křivku mých řader.

„Hlupáčku. Nepochopila jsi, že právě to chci, abys měla hlavní slovo ty? Máš docela milý hlas, konečně bys ho mohla využít. Tak se přestaň podceňovat.“

Štípla mě do tváře a potom mě doslova vtlačila do úzké místnosti školního rádia. Neměla jsem to tam ráda. Na takový malý prostor tam bylo vždycky moc lidí a vůní, směs pachu z univerzitní jídelny, silných parfémů a často i zpocených těl, což bylo docela přirozené. Za plexisklem jsem zpozorovala naši přednášející Janku Malinovskou. Velmi příjemnou čtyřicátníci s nevtíravým hlasem, vytríbeným lety hlášení zpravodajství v prešovském rádiu. Mile nás pozdravila úklonem hlavy a přes ozvučený mikrofon pozvala k sobě do vysílání.

Poprvé jsem ho zvládla se ctí a radostí, což bylo znát i na mém vystoupení v éteru. Ester byla skvělá. Dokonalý host v relaci pro zamilované, kterou si vymyslela jen pět minut před rozsvícením červeného světla a mě do ní vtáhla jako mávnutím kouzelného proutku.

Bylo půl druhé. Malá přestávka v dlouhém sledu přednášek. Stály jsme na chodbě před naším malým bufetem a sledovaly rychlé kroky ostatních studentů, spěchajících přeplněnými chodbami velkého univerzitního komplexu. Marek s Jurajem kouřili u okna a šťouchali se do ramen při pohledu na mladičké holky na mokřém chodníku, který před chvílí zkopřil očekávaný déšť.

„Pojďme do Hviezdy. Na dobré kafe,“ prohlásila najednou Ester. Ani nepočkala, jestli budu souhlasit. Prostě mě popadla za ruku a zamířila k velkým vchodovým dveřím, jimiž vítr profukoval až k nám.

Neměly jsme s sebou kabáty a já vlastně ani svoji sportovní tašku s peněženkou. Ale jí to zjevně nevadilo. V těch svých roztomilých šatičkách vyběhla na schody před budovou a vůbec si nelámala hlavu s chladem pronikajícím nám až do morku kostí.

„Ester, neblázni!“ vyhrkla jsem a trhla rukou. Nikam se mi nechtělo. Do toho fičáku a plískanice. „Je zima a nemáme s sebou ani kabelky.“

„No a co?“ zasmála se a vytrvale pokračovala. „Však on už se někdo najde, kdo nás pozve. Neboj se a nech to na mně!“ letěla dolů po schodech jako pták. Vlasy za ní vlály a bičovaly její špičaté lopatky. Zastavila jsem se před vchodem do školy. Byla mi zima, vítr se mi opíral do hrudi a nedovolil jít dál. Bože, ta je ale potrhlá. Jako smyslů zbavená běžela přes trávu, vyhýbajíc se udiveným chodcům pouhým odkloněním boků. Nakonec zastavila na krajnici silnice, která byla obvykle ucpaná spěchajícími auty. Nešla ale k bílým pruhům křižujícím černý asfalt. Jednoduše vstoupila do vozovky, klapajíc svými kozačkami, rukama mávala trochu udiveným a možná i nervózním řidičům. Jako nějaký přízrak kráčela na druhou stranu a potom rovnou do baru Hviezda. Zamrazilo mě, když jsem zaslechla skřípot brzd a divoké troubení aut. Černý mercedes s mladým frajírkem, nejspíš synem nějakého místního zbohatlíka, do ní málem narazil. Jen tak tak to ubrzdil a nepřeválcoval ji.

Veškerý provoz se ve zlomku vteřiny zastavil a krev v mých žilách také. Jen Ester jako by se to netýkalo. Prostě se na řidiče za čelním sklem oslnivě usmála, vycenila bílé zuby a vystrčila špičku červeného jazyka a vyzývavě zavrtěla boky. A pak udělala něco, co mě na krajnici silnice paralyzovalo na pořádně dlouhou chvíli. Jednoduše vztyčila svůj doko-

nalý prostředníček s růžovým nehtem a namířila ho tomu mládencovi přímo před našťvané oči.

„Víš co mi můžeš...“ prohlásila a ladně odkráčela. Jen tak, jakoby nic.

Já jsem tam stála jako solný sloup a hleděla na její vzdalující se záda. Příliš šokovaná a také vyděšená. Po chvíli jsem ji už ztratila z dohledu. Na několik nekonečných minut, protože proud řítících se aut na jednu neuvěřitelně zhoustl a nepustil mě dál. A já jsem jaksi v sobě zatím nenašla odvahu zopakovat její pořádně střelený kousek a jen tak vlítnout do vozovky. Jako bych na druhé straně přimrzla. Znejistilo mě, že si bez ní připadám tak strnulá a nemožná. Bez špetky odvahy. Ona byla mým sluncem, které mě dokázalo tak rozjasnit, že jsem se opravdu cítila jaksi smělejší, přitažlivější a více žádoucí. I když byla potrhlá až hrůza.

Tak jako tak jsem se musela vydat za ní. Byla jsem si totiž jistá, že tam na mě někde čeká a nervózně si říká, kde vězím tak dlouho. Posléze jsem se proto odlepila z místa a pomalu zamířila přes ucpanou silnici k baru Hviezda.

Panovalo tam přítmí. Obloha za okny se na nás mračila, což se zřejmě odrazilo i na ponuré atmosféře v podniku. Přerušované světlo nad hlavou mi blikalo do očí a svým slabým jasem pořádně znepříjemňovalo průchod mezi boxy a poloprázdnými stoly. Ester jsem nemohla hned najít. Myslela jsem si, že si nakonec budu muset sundat brýle, abych v tom pološeru dlouho netápala, když vtom mě do uší udeřil její zvonivý smích, který byl stejně jedinečný jako ona sama. Nemohl to být nikdo jiný. Nechala jsem se vést tím příjemným zvukem až k baru obsazenému třemi pohlednými mladíky v sakách, kteří se doslova tiskli na krásnou Ester v růžové ba-

vlně. Stála jsem tam, aniž věděli, že je někdo za jejich zády špehuje, a naslouchala lehkému flirtování, jež se mezi nimi rozproudilo tak přirozeně, jako je samozřejmé střídání ročních období.

„Ty chceš kafe? Nebuď směšná, krasavice. Dej si něco pořádného!“ zaburácel přímo přede mnou hluboký hlas jednoho z mladíků s černou hřívou lesknoucí se pod stropním osvětlením nad barem.

„Jasně. Třeba gin anebo fernet. Uvolni se trochu, vždyť nejsi malá holka.“

Ester se znovu zasmála. Dokonce jsem si všimla, jak se zavlnila v bocích a vábivě před kluky vystrčila své obdivuhodné vnady. Okamžitě na ně upřeli zrak. Dva z nich, sedící vedle sebe, do sebe v té chvíli štouchli a olízli si zřejmě suché rty, které bylo okamžitě nutné svlažit vychlazeným pivem. Nebo možná sladkým polibkem krásky po jejich pravici. A ta by se opravdu nerozpakovala.

Měla jsem chuť jít pryč. Vůbec jsem sem nepatřila. Tohle prostředí mi bylo cizí a způsob jejich komunikace, či spíše jakéhosi frivolního koketování, doslova odporný. Ale jeden z nich si všiml, jak postávám za jejich zády.

„Hele! To je tvoje kamarádka?“

Už nebylo úniku. Ester se totiž otočila na měkké barové židličky, rychle seskočila z její kovové mřížky a natáhla se směrem ke mně jako divoká kočka. Cítila jsem její hubené prsty s pěstěnými nehty až pod kůži.

„Ano. Hezká, co? Moje nejlepší kamarádka. Dokážete si představit, jak mi muselo být těžko, když jsem přijela z Trnavy a neznala ani živou duši? A Kačenka se mě ujala, jako by to byla moje sestra,“ prohlásila podlézavě a jediným pohybem ruky mě k sobě přitáhla. Vzápětí jsem se ocitla u baru spolu

s ní. Za halasného řehotu okolo sedících mladíků, v jejichž tvářích se jasně zračila neskrývaná chuť pořádně si užít s vyzývavou studentkou, která nečekaně zavítala mezi ně. S Ester. Když se mé dlaně dotkly vlhkého pultu se stopami pivního moku a tvrdého alkoholu, v hlavě se mi rozsvítilo jakési varovné světýlko ostražitosti. Snažila jsem se ho ihned tlumočit evidentně rozparádné Ester, před níž už trůnila sklenice s gintonikem, vrchovatě nalitá rukama zkušeného barmana s poněkud uhrovitým obličejem. Začala ho usrkávat svými plnými rty, aniž mé osobě věnovala jediný pohled. To podstatně snižovalo šanci, že si všimne náznaku varovných signálů v mých očích. Její nálada stoupala s každým douškem.

„To je fakt milé...“ řekl nejvyšší z nich se strništěm na ostré bradě a pod výrazným nosem. Naklonil se ke mně tak blízko, až jsem ucítila jeho zvláštní vůni, v níž se mísil pach jeho těla s aviváží a zřejmě parfémem, který používal. „Takže Katka. Hm...“

Cítila jsem jeho pohled na každém póru svého obličeje. Propaloval se mi tvářemi, mými jemnými vlasy. Hubeným, nepřitažlivým tělem pod tlustým svetrem. Nebylo na mně nic, co by se dalo obdivovat. Ale on to nevzdával. Prohlížel si mě tak důkladně, jako by chtěl mně, anebo možná sám sobě, dokázat stůj co stůj opak. Že za hřích přece jen stojím.

„Ahoj tmavovlásko. Já jsem Peter. A tohle Jano a Imro.“ Ti dva se na mě usmáli a na pozdrav zvedli napůl vypité sklenice piva. Měli světlé vlasy a šedé oči, jeden z nich obličej s jemným náznakem pih, ten druhý bledý, s viditelnou jizvou na pravé tváři, která se mu táhla až k hladce oholené bradě.

„Jak je možné, že jsme vás tu ještě neviděli? Jste snad v prváku? A teprve teď jste začaly studovat tamhle přes ulici?“

Hezky sondoval, kolik nám je vlastně let a co si k nám může dovolit. Alkohol rozvázal Ester jazyk. A to dost nepříjemně. Rozšafně se pustila do debaty, odhalujíc o nás spoustu informací, které mohly, ba měly zůstat utajené.

„Prosím tě!“ zvolala. „Copak vypadáme jako nějaké bažantky bez zkušeností? My už budeme skládat státnice. A za chvíli o nás uslyšíte, to ti garantuju. Tady Kačenka umí psát jako ďábel a já zase mířím do televize. A ne do nějaké směšné regionální, ale do té veřejné. Teď moderuju v Kissu,“ napila se ze sklenice a vábivě pohlédla na oba blondáky. „Tak se k nám chovejte náležitě a s úctou.“

„Co to vlastně studujete?“ pihovatý Imro promluvil trochu pisklavě a lehce neohrabaně. Netušila jsem, jestli díky vypitému pivu, anebo byl takový od narození.

„Mediální komunikaci, novinářinu,“ pokračovala Ester jakoby nic. Štípala Jana do silného šlachovitého předloktí a olízla si horní ret špičkou červeného jazyka. Flirtovala s nimi dokonale a neuvěřitelně otevřeně. Zavrtěla jsem se na barové židličce, která mě strašně tlačila do kostnatého zadku, a pohlédla na hodinky na zápěstí. Bože, ukazovaly skoro tři čtvrtě na tři. Už dávno jsme měly být v posluchárně na přednášce z dějin slovenské žurnalistiky. Snažila jsem se o oční kontakt s Ester, čím dál víc posilněnou gintonikem. Ale ta mě vůbec nevnímala. Jenom ty kluky, co nás doslova obklíčili.

„Fíha!“ hvízdal Peter, čímž na sebe upoutal veškerou pozornost. „No tak to jo, s takovými jsem ještě neměl tu čest.“

Ráda bych věděla, se kterými, a hlavně s kolika tu čest měl. Zřejmě bych byla nepříjemně překvapená. Copak je Ester ještě neprokoukla? Jejich vtíravé li-

chocení a snahu získat naši přízeň? Zpočátku... Pokračovat to potom mělo zřejmě v jiných dimenzích.

„No vidíš... Všechno je jednou poprvé,“ zasmála se Ester. To jsem už byla jednou nohou na podlaze a myšlenkami za zdmi tohohle temného podniku. „Měl by sis nás ale víc považovat, tady Kačena pořád nic nepije.“

Ach ne! Zaúpěla jsem se zadkem už mimo židličku. Všechny oči se upřely na moji šokovanou tvář. Cítila jsem, jak mi plane ostrou červení, která byla ještě umocněná barovým osvětlením.

„Á, jsem já to ale pitomec. Dušo, nalej i téhle tmaovlásce. Taky na mě...“

„Ne!“ vypískla jsem hlasem, který jsem nepoznávala. Přistoupila jsem opět k baru a rychle zavrtěla hlavou. „Děkuju, já nebudu. Vlastně bychom už měly jít. Přednáška nám začala už před čtvrt hodinou. Pojdme, Ester...“

„Neblázni!“ slyšela jsem, jak říká mezi další dávkou omamného ginu. „Nic se přece neděje. S Jarkošem si nedělej starosti. Přimluvím se potom za tebe, aby ti za vynechání přednášky nedělal problémy při zkoušce. Víím, že s ním se dá dohodnout... Tak si sedni a neblbni.“

Nesedla jsem si. Ani náhodou. Ani potom, když se ke mně natáhla dotěrná ruka snědého Petra. Dokonce mě nepřemluvila ani sklenka s průzračnou tekutinou, která klouzala po hladkém povrchu baru směrem ke mně a zastavila se jen kousek od mého hrudníku.

„Ester, opravdu bychom už měly jít.“

Mých slov si vůbec nevšímalá. Zaklonila hlavu a dopila zbytek alkoholu naráz. Vlasy se jí rozlily po růžových zádech a svým leskem kluky málem oslepily. Viděla jsem jejich ohromení, vyjevené obličej,

blažené úsměvy na rtech. Potom Ester luskla prsty směrem k barmanu Dušovi a objednala další rundu. Naklonila se k Petrovi a vtiskla mu na tvář hlasitý polibek, po němž mu nad rtem zůstal jasný otisk její růžové rtěnky.

„Nejdeme! Ani ty ne. Konečně si spolu užijeme. Tihle kluci mě už předtím pozvali na diskotéku do Věčka. Tady je docela dobrá příležitost naladit se, abychom to večer mohli rozbalit. Tak si přestaň hrát na důležitou a začni si užívat mládí. Že, kluci? Že mám pravdu? To pozvání platí, nebo ne? Neznám to tu, ani podnik, co jste navrhli, ale jak se tak na vás dívám, musí to tam být na úrovni. Vždyť i vy jste takoví... Víte, co se sluší. Snad si svůj standard udržíte a postaráte se o nás i večer. Nehodí se, aby dámy za sebe samy platily.“

V šoku jsem pohlédla do tváří hezkých mladíků. Tvářili se spokojeně. Naparovali se jako holubi a doslova osahávali krásnou Ester vzrušenými pohledy. A to bylo teprve odpoledne. Co se bude dít večer a pozdě v noci? Ne! V žádném případě, nikam jsem jít nemohla. Toužila jsem vrátit se do školy a sednout si na plastovou židli v učebně...

Ale jakýsi malý pochybovač ve mně se vysmíval mé uzavřenosti do ulity vážné a neoblíbené mladé ženy. Ester mu dávala za pravdu. Nevlídně se na mě podívala a tvářila se, jako bych jí chtěla dnešní zába-vu stůj co stůj zkazit.

„Kačko, nebuď taková netýkavka. Prosím tě... Uvidíš, bude to fajn. Pojď, doběhneme si do auly pro tašky a kabáty, kluci zatím objednají další rundu,“ postavila se na vratké nohy a zaklapala hezkými botičkami.

„Když já nevím, Ester. V pět mi jede autobus, chtěla jsem jet domů dřív... A navíc jsem příliš una-

vená,“ řekla jsem jí potichu, abych se svými směšnými slovy před kluky úplně neztrapnila.

„Jsi nemožná, víš to? Dneska domů nepojedeš. Přespíš u mě. A hotovo. A nechci slyšet žádné ale...“

Opravdu se mi už už dralo na jazyk. Ale zůstalo tam. Ester totiž vzala všechno do svých rukou. Přímo surově mě vystrčila z podniku, popadla mě za paži a rychle mě vlekla zpátky do vysokoškolského komplexu. Byla jsem na pokraji nervového zhroucení. A vyděšená jako nikdy předtím. Bála jsem se toho, co dnes večer zažiju. I když jsem vlastně nevěděla proč... Opravdu to měla být pouze nevinná zábava?